Γιατί κανδήλες και κεριά στην Εκκλησία;

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 17 Ιουλίου, 2018

Ο όσιος Σεραφείμ, τον χρόνο που του απέμενε από τις υποχρεώσεις του προς τους επισκέπτες, τον αφιέρωνε στην προσευχή. Τελώντας με την χαρακτηριστική σ' αυτόν ακρίβεια και επιμέλεια τον κανόνα του προς σωτηρίαν της ψυχής του, προσευχόταν συγχρόνως και παρακαλούσε θερμά τον Θεό για όλους τους ζώντες και κεκοιμημένους ορθοδόξους χριστιανούς. Γι' αυτό, όταν διάβαζε Ψαλτήρι, σε κάθε στάση του ανέπεμπε ανελλιπώς δεήσεις με όλη την καρδιά του ως εξής:

α) Για τους ζώντες: «*Σώσον, Κύριε, και ελέησον πάντας τους ορθοδόξους χριστιανούς και πάντας τους διαβιούντας εν παντί τόπω της δεσποτείας σου. Χάρισαι αυτοίς, Κύριε, την ψυχικήν και την σωματικήν υγείαν και συγχώρησον αυτοίς παν αμάρτημα εκούσιόν τε και ακούσιον, και ταις αγίαις ευχαίς αυτών ελέησον και εμέ τον αμαρτωλόν*».

β) Για τους κεκοιμημένους: «*Ανάπαυσον, Κύριε, τας ψυχάς των κεκοιμημένων δούλων σου, των προπατόρων, πατέρων και αδελφών ημών, των ενθάδε κειμένων και απανταχού ορθοδόξων. Χάρισαι αυτοίς, Κύριε, την βασιλείαν σου και την μέθεξιν της σης απείρου και μακαρίας ζωής και συγχώρησον αυτοίς παν αμάρτημα εκούσιόν τε και ακούσιον*».

Κατά την προσευχή, ο όσιος έδινε μεγάλη σημασία στα **γνήσια κεριά**, τα όποια έκαιγαν στο κελλί του ενώπιον των εικόνων. Αυτό το εξήγησε τον Νοέμβριο του 1831 στον διάλογο του με τον Νικόλαο Μοτοβίλωφ. Διηγείται ο Μοτοβίλωφ:

«Βλέποντας στον στάρετς πολλές κανδήλες και ιδίως μεγάλο αριθμό αγνών κεριών μεγάλων και μικρών σε διαφόρους στρογγυλούς δίσκους, στους οποίους από το μακροχρόνιο στάξιμο των κεριών είχαν σχηματισθεί ολόκληροι λοφίσκοι από κερί, σκέφθηκα μέσα μου: Γιατί άραγε ο πατερούλης ανάβει τόσο πολλές κανδήλες και κεριά και προξενεί ανυπόφορη ζέστη στο κελλί του; Και εκείνος, ωσάν να έλεγε στους λογισμούς μου να σιωπήσουν, μου είπε: Εσείς θα θέλατε να μάθετε φιλόθεε, για ποια αιτία ανάβω τόσες κανδήλες και κεριά ενώπιον των εικόνων. Να λοιπόν γιατί:

»Καθώς γνωρίζετε, έχω πολλά πρόσωπα που με αγαπούν και ευεργετούν τις ορφανούλες (*) μου του Μύλου. Αυτοί μου φέρνουν λάδι και κεριά και με παρακαλούν να προσεύχομαι γι' αυτούς. Όταν διαβάζω την ακολουθία μου, τους μνημονεύω μία φορά στην αρχή. Επειδή όμως τα ονόματα είναι πολλά και εγώ δεν μπορώ να τα

επαναλαμβάνω σε κάθε σημείο της ακολουθίας όπου πρέπει να μνημονευθούν, διότι ο χρόνος δεν θα μου αρκούσε, ανάβω όλα τα κεριά υπέρ αυτών ως θυσία στον Θεό, ένα κερί για τον καθένα. Για μερικούς ανάβω ένα μεγάλο κερί και για άλλους πάλι ανάβω μία κανδήλα. Και όπου χρειάζεται στην ακολουθία να τους μνημονεύσω, λέω: Κύριε, μνήσθητι πάντων των δούλων σου, υπέρ των ψυχών των οποίων εγώ ο ελεεινός άναψα ενώπιόν σου αυτά τα κεριά και τις κανδήλες.

»Ότι δε τούτο δεν είναι κάποια δική μου επινόηση ή κάποιος δικός μου ζήλος που δεν βασίζεται σε καμία θεϊκή εντολή, θα σου φέρω ως απόδειξη τους λόγους της θείας Γραφής. Εκεί λέγεται ότι ο Μωυσής άκουσε την φωνή του Κυρίου να τον προστάζει «*ίνα καίηται λύχνος διαπαντός, εν τη σκηνή τού μαρτυρίου ... καύσει αυτό Ααρών και οι υιοί αυτού αφ' εσπέρας έως πρωί εναντίον Κυρίου*» (Εξ. 27:20-21).

»Να, φιλόθεε, γιατί η Αγία Εκκλησία τού Θεού παρέλαβε ως συνήθεια να ανάβονται στους ιερούς ναούς και στα σπίτια των χριστιανών κανδήλες ενώπιον των αγίων εικόνων του Κυρίου, της Θεοτόκου, των Αγγέλων και των αγίων ανθρώπων, οι οποίοι ευαρέστησαν στον Κύριο».

(*) Έτσι αποκαλούσε ο όσιος Σεραφείμ τις αδελφές της Σεραφείμειας μονής του Ντιβιέγεβο.

(Από το βιβλίο: Αρχιμ. Ιουστίνου Πόποβιτς, Οσίου Σεραφείμ του Σαρώφ Βίος, Εκδόσεις «Το Περιβόλι της Παναγίας», Θεσσαλονίκη 1991, σελ. 74)

(Πηγή ηλ. κειμένου: koinoniaorthodoxias.org*)*